

3) Gdyby na powyższe pytanie została udzielona odpowiedź twierdząca, czy wynika z tego, że otrzymane towary i świadczenia są przeznaczone do celów „nieodpłatnych dostaw”, gdy zostały one zakupione dla celów działalności gospodarczej, jednak ze względu na ich charakter jest do ich użycia konieczne, aby zostały one udostępnione pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie podatnika?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal do Trabalho do Porto (Portugalia) w dniu 8 marca 2012 r. — Sindicato dos Bancários do Norte i in. przeciwko BPN — Banco Português de Negócios, SA

(Sprawa C-128/12)

(2012/C 151/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal do Trabalho do Porto.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sindicato dos Bancários do Norte Sindicato dos Bancários do Centro, Sindicato dos Bancários do Sul e Ilhas, Luís Miguel Rodrigues Teixeira de Melo

Strona pozwana: BPN — Banco Português de Negócios, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada równego traktowania wynikająca z zakazu dyskryminacji powinna być interpretowana jako mająca zastosowanie do pracowników sektora publicznego?
- 2) Czy wprowadzenie przez państwo obniżenia wynagrodzenia za pomocą ww. *Lei do Orçamento de Estado para 2011*, stosowane jedynie do pracowników, którzy wykonują swoje zadania w sektorze państwowym lub w przedsiębiorstwach publicznych, jest sprzeczne z zasadą zakazującą dyskryminacji stanowiącą dyskryminację ze względu na publiczny charakter stosunku pracy?
- 3) Czy prawo do godnych warunków pracy przewidziane w art. 31 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej powinno być interpretowane w ten sposób, że zakazane jest zmniejszenie wynagrodzenia bez zgody pracownika w przypadku, gdy umowa pozostaje bez zmian?
- 4) Czy prawo do godnych warunków pracy przewidziane w art. 31 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej powinno być

interpretowane w ten sposób, że odpowiada ono prawu do sprawiedliwego wynagrodzenia, które zapewni pracownikom i ich rodzinom godny poziom życia?

- 5) Czy obniżenie wynagrodzenia, nie stanowiące jedyne możliwości, koniecznego i podstawowego środka dla wzmocnienia konsolidacji finansów publicznych w sytuacji poważnego kryzysu gospodarczo-finansowego kraju, jest sprzeczne z prawem przewidzianym w art. 31 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ zagraża poziomowi życia i zobowiązaniom natury finansowej przyjętym przez pracowników i ich rodziny przed tym obniżeniem?
- 6) Czy obniżenie wynagrodzenia wprowadzone w tej postaci przez państwo portugalskie, ponieważ nie było ono przewidywalne lub oczekiwane przez pracowników, jest sprzeczne z prawem do godnych warunków pracy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 13 marca 2012 r. — Consiglio Nazionale dei Geologi przeciwko Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

(Sprawa C-136/12)

(2012/C 151/36)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Consiglio Nazionale dei Geologi

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato

Pytania prejudycjalne

- I. 1) Czy krajowe przepisy proceduralne przewidujące system przeszkód procesowych takich jak terminy na wniesienie skargi, wymóg szczegółowego charakteru zarzutów, zakaz zmiany żądania w toku postępowania, zakaz zmiany żądania strony przez sąd stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 267 ust. 3 TFUE w odniesieniu do obowiązku wystąpienia przez sąd orzekający w ostatniej instancji z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania?

- 2) Czy przysługujące sędziemu uprawnienia do dokonania selekcji pod kątem istotności pytania i oceny stopnia jasności przepisu wspólnotowego stoją na przeszkodzie stosowaniu art. 267 ust. 3 TFUE w odniesieniu do obowiązku wystąpienia przez sąd orzekający w ostatniej instancji z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania?
- 3) Czy art. 267 ust. 3 TFUE rozumiany w ten sposób, iż nakłada na sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji bezwarunkowy obowiązek wystąpienia z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa wspólnotowego postawionym przez stronę postępowania jest spójny z zasadą rozsądnego czasu trwania postępowania, którą również przewiduje prawo wspólnotowe?
- 4) W jakich okolicznościach faktycznych i prawnych brak przestrzegania przez sąd krajowy art. 267 ust. 3 TFUE stanowi „oczywiste naruszenie prawa wspólnotowego” oraz czy pojęcie to może mieć inne znaczenie i zakres dla celów szczególnej skargi przeciwko państwu w rozumieniu ustawy z dnia 13 kwietnia 1988 r nr 117 „o odszkodowanie za szkody spowodowane w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości i z tytułu odpowiedzialności cywilnej sędziów” oraz ogólnej skargi przeciwko państwu z tytułu naruszenia prawa wspólnotowego?
- II. W wypadku gdyby Trybunał Sprawiedliwości UE przychylił się do tezy o „ograniczonej selekcji” [...], która stoi na przeszkodzie stosowaniu krajowych przepisów proceduralnych dotyczących szczegółowego charakteru zarzutów skargi, pytanie prejudycjalne należy przedłożyć Trybunałowi Sprawiedliwości UE w brzmieniu dokładnie takim jak sformułowane przez stronę skarżącą [w postępowaniu przed sądem krajowym] i przedstawionym [poniżej]:
- 1) „[...] do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości skierowany zostaje wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego w zakresie wykładni art. 101 traktatu (dawniej art. 81) w odniesieniu do uregulowań ustawowych i deontologicznych normujących zawód geologa oraz instytucjonalne zadania i zasady działania krajowej rady geologów związany z przedstawionym poniżej przypadkiem w celu skontrolowania spójności i zgodności uregulowań z europejskim przepisem (wspomnianym art. 101) dotyczącym prawa konkurencji [...]

Artykuł 9 a w szczególności jego lit. g) ustawy 112/1963: »krajowa rada izby [geologów] poza obowiązkami nałożonymi na nią przez inne przepisy

wykonuje następujące obowiązki: a) zapewnia przestrzeganie ustawy normującej zawód i wszystkich innych przepisów dotyczących zawodu; b) zapewnia prowadzenie specjalnego rejestru i spisu oraz dokonuje wpisów i wykreśleń; c) czuwa nad ochroną kwalifikacji zawodowych oraz prowadzi działania w celu zwalczania bezprawnego wykonywania zawodu; d) podejmuje środki dyscyplinarne; e) określa wynagrodzenia gdy jest to wymagane; f) zarządza majątkiem krajowej izby oraz sporządza preliminarz budżetowy oraz sprawozdanie końcowe; g) w granicach ścisłych potrzeb w celu pokrycia kosztów działalności krajowej izby określa w drodze uchwały zatwierdzanej przez ministra sprawiedliwości wysokość składki rocznej opłacanej przez osoby wpisane do specjalnego rejestru lub spisu oraz opłatę za wpis do specjalnego rejestru lub spisu, opłatę za wydanie zaświadczeń i opinii w przedmiocie określenia wynagrodzeń«.

Artykuł 14 akapit pierwszy ustawy 616/1966 zgodnie z którym »osobie wpisanej do specjalnego rejestru lub spisu, która zachowuje się w sposób sprzeczny z godnością lub uczciwością zawodową można wymierzyć, w zależności od wagi czynu, jedną z następujących sankcji dyscyplinarnych: 1) upomnienie 2) zawieszenie prawa wykonywania zawodu na okres nieprzekraczający jednego roku; 3) skreślenie.«

Artykuł 17 ustawy 616/1966 zgodnie z którym »stawkę zawodową wynagrodzeń i należności oraz kryteria zwrotu kosztów określa dekret ministra łaski i sprawiedliwości (obecnie ministra sprawiedliwości) uzgodniony z ministrem przemysłu i handlu (obecnie ministrem działalności produkcyjnej) na podstawie propozycji krajowej rady geologów«.

Artykuł 6 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmienionego uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. »w sprawie usług zawodowych« zgodnie z którym »efektywność i skuteczność usługi wynika zasadniczo z: rzeczywistej trudności technicznej; zakresu przyjętej odpowiedzialności; nowości żądania; istnienia wcześniejszych rozwiązań technicznych, które mogą być zastosowane w danym przypadku lub ich braku; rozmiaru elementów technicznych będących przedmiotem oceny; ilości elementów technicznych wymagających koordynacji; oryginalności rozwiązania; ilości czasu i poziomu wymaganego zaangażowania; zdolności współdziałania ze zleceniodawcą i z innymi podmiotami w tym z przedsiębiorcami współświadczącymi usługę; wartości pracy«.

Artykuł 7 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmienionego uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie

»Uczciwości zawodowej« zgodnie z którym »uczciwość zawodowa polega zasadniczo na poprawności i dokładności usługi zawodowej; zdolności przyjęcia odpowiedzialności, dostępności skutecznego sprzętu techniczno-zawodowego; dostępności i gotowości wykorzystania aktualnych narzędzi; organizacji skutecznego biura i ekipy zawodowej; dbałym wykonywaniu czynności; dostępności środków i struktur w celu ciągłego szkolenia współpracowników i pracowników; zdolności szybkiej i skutecznej komunikacji ze zleceniodawcą oraz z jednostkami i instytucjami publicznymi i z ogółem społeczeństwa«.

Artykuł 17 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmieniony uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie »Zasad ustalania stawek« zgodnie z którym »przy określaniu wynagrodzenia zawodowego geolog powinien stosować się do przepisów dekretu ustawodawczego nr 223/2006 przekształconego w ustawę 248/2006; do zasady odpowiedzialności o której mowa w art. 2223 akapit drugi kodeksu cywilnego i każdym razie do ogółu obowiązujących przepisów ustawowych regulujących dziedzinę. Stawka zawodowa zatwierdzona w dekrete ministra z dnia 18 listopada 1971 r. w brzmieniu zmienionym i uzupełnionym oraz stawka w dziedzinie robót publicznych zatwierdzona w dekrete ministra z dnia 4 kwietnia 2001 r. w części mającej zastosowanie do geologów stanowią właściwe i obiektywne kryterium odniesienia techniczno-zawodowego przy oszacowywaniu, ustalaniu i określaniu wynagrodzenia stron«. W szczególności w tym względzie do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości wnosi się, aby wypowiedział się czy z art. 101 traktatu sprzeczne jest określenie dekretu ustawodawczego nr 223/2006 zawierającego numeryczno-chronologiczny system będący jedynym historycznym i zgodnym z prawem zarówno na szczeblu krajowym jak też wspólnotowym systemem jako obowiązującego w całości uregulowania, które z pewnością nie ma wpływu na możliwość rozpoznania i zakres obowiązywania przepisu prawa.

Artykuł 18 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmieniony uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie »Współmierność wynagrodzenia« zgodnie z którym »w ramach obowiązujących uregulowań geolog wykonujący działalność zawodową w różnych formach — samodzielnie, jako wspólnik lub partner — musi zawsze celem zagwarantowania jakości usług zapewnić współmierność wynagrodzenia do rozmiarów i trudności zadania, uczciwości zawodowej, wymaganych umiejętności technicznych i zaangażowania. Izba czuwa nad przestrzeganiem tych wymogów mając na uwadze zasady konkurencyjności zawodowej«.

Artykuł 19 nowego kodeksu deontologicznego z dnia 19 grudnia 2006 r. (uchwała nr 143/2006) zmieniony uchwałą nr 65 z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie »Postępowania przetargowego« zgodnie z którym »w ramach postępowań przetargowych w których administracja publiczna zgodnie z prawem nie wykorzystuje jako kryterium wynagrodzenia stawki zawodowej,

geolog zapewnia współmierność oferty do rozmiarów i trudności zadania, uczciwości zawodowej, wymaganych umiejętności technicznych i zaangażowania«.

W odniesieniu do:

Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2137/85 z dnia 25 lipca 1985 r. w sprawie europejskiego ugrupowania interesów gospodarczych (EUIG) ⁽¹⁾ mającego na celu ułatwienie lub rozwój działalności gospodarczej jego członków, którego motyw szósty stanowi, że zawarte w nim przepisy pozostają bez uszczerbku dla stosowania na poziomie krajowym przepisów prawnych i/lub kodeksów etycznych dotyczących warunków wykonywania działalności gospodarczej i zawodowej;

Dyrektywy 2005/36/WE w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽²⁾, której motyw 43 stanowi, że »w zakresie, w jakim są one regulowane, niniejsza dyrektywa dotyczy również wolnych zawodów, do których, zgodnie z niniejszą dyrektywą, należą zawody wykonywane osobiście na podstawie odpowiednich kwalifikacji zawodowych w sposób odpowiedzialny i zawodowo niezależny przez osoby świadczące usługi intelektualne i koncepcyjne w interesie klienta i w interesie publicznym. Wykonywanie zawodu może podlegać w państwach członkowskich, zgodnie z traktatem, szczególnym ograniczeniom ustawowym zgodnie z prawem krajowym oraz uregulowaniom zawodowym przyjmowanym w tych ramach samodzielnie przez odpowiednie organizacje zawodowe, chroniącym i rozwijającym profesjonalizm oraz jakość usług, a także poufność w relacjach z klientem«.

Dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym ⁽³⁾ znanej jako »dyrektywa usługowa«, której motyw 115 stanowi że »kodeksy postępowania na poziomie wspólnotowym mają na celu określenie minimalnych standardów postępowania i stanowią uzupełnienie wymogów prawnych państw członkowskich. Zgodnie z prawem wspólnotowym, nie pozbawiają one państw członkowskich możliwości podjęcia surowszych środków prawnych, ani nie pozbawiają krajowych zrzeszeń zawodowych możliwości zapewnienia większej ochrony w swoich krajowych kodeksach postępowania«.

Wreszcie do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości występuje się, aby wypowiedział się on w przedmiocie zgodności z art. 101 traktatu zarysowanego rozróżnienia pod względem prawnym i w zakresie organizacji izb zawodowych, pomiędzy przedsiębiorstwem zawodowym i przedsiębiorstwem handlowym a także pomiędzy konkurencją zawodową i konkurencją handlową.»

- 2) »a) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zakazuje lub uniemożliwia odwoływanie się do godności i uczciwości zawodowej — w niniejszej sprawie geologa — przy ustalaniu wynagrodzenia zawodowego?

- b) czy w rozumieniu art. 101 TFUE lub innego przepisu prawa europejskiego odwołanie się do godności i uczciwości zawodowej powoduje ograniczenie konkurencji zawodowej?
- c) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego stanowi że możliwe jest uznanie, iż wymogi godności i uczciwości jako elementy wynagrodzenia zawodowego w związku ze stawkami, od których minimalnej wysokości można odstąpić — zważywszy na wyraźne i formalne odesłanie w art. 17 nowego kodeksu deontologicznego geologów do uregulowań ustawy zezwalającej na takie odstępstwo (dekretu ustawodawczego nr 223/2006 przekształconego w ustawę nr 248/2006) — prowadzą do zachowań ograniczających konkurencję?
- d) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zabrania odwoływania się do stawki zawodowej — ustanowionej dla geologów w krajowym uregulowaniu, a mianowicie w dekreście ministra sprawiedliwości uzgodnionym z ministrem działalności produkcyjnej, od której minimalnej wysokości można odstąpić ze względu, co należy powtórzyć, na wyraźne i formalne odesłanie do dekretu ustawodawczego nr 223/2006 zawarte w art. 17 nowego kodeksu deontologicznego — jako do zwyczajnego, techniczno-zawodowego kryterium odniesienia w celu ustalania wynagrodzeń?
- e) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zabrania wiązania rozmiarów usług, wymogów godności i uczciwości zdefiniowanych w art. 6 i 7 nowego kodeksu deontologicznego geologów z wynagrodzeniem zawodowym w sposób przewidziany w art. 223 kodeksu cywilnego akapit drugi zgodnie z którym wysokość wynagrodzenia [zawodowego] musi każdorazowo odpowiadać nakładowi pracy oraz regułom uczciwości zawodowej?
- f) czy w konsekwencji w świetle art. 101 TFUE można uważać, że odniesienie do art. 2233 akapit drugi kodeksu cywilnego jest zgodne z prawem i nie prowadzi do ograniczenia konkurencji?
- g) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego zrównuje pod względem prawnym w dziedzinie konkurencji izbę zawodową, w niniejszej sprawie izbę geologów, mającą formę uregulowaną w szczególnych przepisach państwowych ustanowionych po to aby realizowała ona cele instytucjonalne, z porozumieniami i związkami przedsiębiorstw handlowych stanowiącymi porozumienia antykonkurencyjne?
- h) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego pozwala na zrównanie obowiązkowej z mocy ustawy składki na rzecz izby — ustanowionej po to aby realizowała ona funkcje i cele instytucjonalne — z działalnością polegającą na prowadzeniu sprzedaży dóbr i usług i z zyskiem gospodarczym uzyskiwanym poprzez antykonkurencyjne zachowania związków przedsiębiorstw handlowych?
- i) czy art. art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego uzasadnia zastosowanie sankcji w niniejszej sprawie?
- j) czy art. 101 TFUE lub inny przepis prawa europejskiego uzasadnia nałożenie przymusowych składek na rzecz izby, których pobieranie jest obowiązkowe na mocy ustawy, zrównując takie składki z zyskami i dochodami będącymi owocami antykonkurencyjnego porozumienia gospodarczo-handlowego?
- [...].”
- III. 1) tytułem ewentualnym w wypadku gdyby Trybunał w odpowiedzi na pytania dotyczące wykładni art. 267 ust. 3 TFUE stwierdził, że krajowe przepisy proceduralne są nieistotne oraz że sąd krajowy ma obowiązek udzielenia pomocy a pytanie prejudycjalne w brzmieniu zaproponowanym przez skarżącą ma charakter ogólny, pytanie prejudycjalne brzmi: czy wspólnotowe prawo konkurencji i działalności zawodowej a w szczególności przepisy wspólnotowe na jakie powołała się strona skarżąca w swym wniosku, stoją na przeszkodzie przyjęciu zawodowych kodeksów deontologicznych zgodnie z którymi wynagrodzenie jest współmierne do uczciwości zawodowej i godności zawodowej, nakładu i jakości świadczonej pracy, w skutek czego wynagrodzenia poniżej stawki minimalnej (a przez to konkurencyjne) mogłyby być objęte sankcjami dyscyplinarnymi z powodu naruszenia zasad deontologicznych?
- 2) tytułem ewentualnym w wypadku gdyby Trybunał w odpowiedzi na pytania dotyczące wykładni art. 267 ust. 3 TFUE stwierdził, że krajowe przepisy proceduralne są nieistotne oraz że sąd krajowy ma obowiązek udzielenia pomocy a pytanie prejudycjalne w brzmieniu zaproponowanym przez skarżącą ma charakter ogólny, pytanie prejudycjalne brzmi: czy wspólnotowe prawo konkurencji a w szczególności przepis zabraniający porozumień ograniczających konkurencję można rozumieć w ten sposób, iż ustanowione przez izby zawodowe zasady deontologiczne mogą stanowić porozumienie ograniczające konkurencję jeżeli nawiązując do uczciwości i godności zawodowej oraz jakości i nakładu świadczonej pracy jako kryteriów obliczania wynagrodzenia osób prowadzących działalność zawodową powodują, że odejście od stawek minimalnych nie jest możliwe a przez to mają skutki ograniczające konkurencję?

3) tytułem ewentualnym w wypadku gdyby Trybunał w odpowiedzi na pytania dotyczące wykładni art. 267 ust. 3 TFUE stwierdził, że krajowe przepisy proceduralne są nieistotne oraz że sąd krajowy ma obowiązek udzielenia pomocy a pytanie prejudycjalne w brzmieniu zaproponowanym przez skarżącą ma charakter ogólny, pytanie prejudycjalne brzmi: czy w sytuacji, gdy prawo krajowe wprowadza bardziej surowe przepisy ochrony konkurencji niż przepisy wspólnotowe, w szczególności przewidując, że możliwe jest odejście od minimalnych stawek zawodowych, podczas gdy wydaje się, że prawo wspólnotowe pozwala, aby pod pewnymi warunkami odejście od stawek minimalnych nie było możliwe i w konsekwencji, gdy zachowanie izby zawodowej, która wymaga nie odchodzenia od stawek minimalnych stanowi w prawie krajowym porozumienie ograniczające konkurencję, podczas gdy mogłoby nie stanowić go w ramach prawa wspólnotowego, wspólnotowe prawo konkurencji a w szczególności wspólnotowe przepisy dotyczące porozumień ograniczających konkurencję stoją na przeszkodzie rezultatowi polegającemu na uznaniu danego zachowania za podlegające sankcji jako porozumienie ograniczające konkurencję na podstawie przepisów krajowych lecz nie na podstawie przepisów wspólnotowych każdorazowo gdy krajowe przepisy ochrony konkurencji są bardziej surowe od przepisów wspólnotowych?

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 255, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-137/12)

(2012/C 151/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Cujo, I. Rogalski i R. Vidal Puig, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2001/853/UE z dnia 29 listopada 2011 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Europejskiej konwencji o prawnej ochronie usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym ⁽¹⁾;

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Komisja podnosi, że art. 114 TFUE nie stanowi właściwej podstawy prawnej dla przyjęcia zaskarżonej decyzji. Zdaniem skarżącej decyzja ta powinna

bowiem była zostać oparta na art. 207 ust. 4 TFUE, który upoważnia Radę do zawierania umów międzynarodowych w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, zdefiniowanej w art. 207 ust. 1 TFUE. Przedmiotowa konwencja nie służy „poprawie funkcjonowania rynku wewnętrznego”, gdyż jej główny cel polega na „ułatwianiu” i „wspieraniu” świadczenia między Unią a innymi państwami europejskimi usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym. Konwencja ma bezpośredni i natychmiastowy skutek w odniesieniu do świadczenia usług opartych lub polegających na dostępie warunkowym oraz w zakresie handlu urządzeniami nielegalnymi i usług związanych z tymi urządzeniami. W konsekwencji, zdaniem Komisji, konwencja jest objęta zakresem stosowania wspólnej polityki handlowej.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi naruszenie wyłącznej kompetencji zewnętrznej Unii (art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 i 2 TFUE) w zakresie, w jakim Rada uznała, że zawarcie konwencji nie leży w wyłącznej kompetencji Unii, podczas gdy konwencja należy do zakresu wspólnej polityki handlowej, lub w każdym razie zawarcie konwencji może naruszyć wspólne zasady lub ich zakres.

⁽¹⁾ Dz.U. L 336, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad — Varna (Bułgaria) w dniu 15 marca 2012 r. — Rusedespred OOD przeciwko Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

(Sprawa C-138/12)

(2012/C 151/38)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad — Varna

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rusedespred OOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i upravlenie na izpalnenieto” — Varna pri Tsentralno Upravlenie na Natsionalnata Agentsia za Prihodite

Pytania prejudycjalne

1) Czy zgodnie z zasadą neutralności podatkowej podatnik jest uprawniony, w ramach określonego terminu przedawnienia, do żądania zwrotu nieprawidłowo wyszczególnionego i nienależnego podatku od wartości dodanej, jeśli na podstawie prawa krajowego transakcja, z tytułu której podatnik naliczył podatek jest zwolniona z podatku, zagrożenie wpływów z podatków nie występuje i nie podlega zastosowaniu przewidziana w przepisach krajowych regulacja dotycząca sprostowania faktur?